

[Elsebeth Kock-Petersen]

Nej, det, jeg undrede mig over i forhold til fru Jytte Andersens indlæg, var såmænd ikke diskussionen om de 125 mill. kr.; det var faktisk dette, at flaskehalsproblemet og flaskehalsdiskussionen jo netop er opstået, fordi virksomhederne fortsat har brug for yderligere arbejdskraft. Siden denne regering trådte til, har vi fået skabt omkring 150.000 nye arbejdspladser; det er dog en beskæftigelsesmæssig indsats, der basker, når det samtidig tages i betragtning, at det først og fremmest er inden for det private erhvervsliv. Derfor siger jeg, at baggrunden for, at et flaskehalsproblem opstår, i en vis forstand er positiv, eftersom det er udtryk for en kraftig stigning i beskæftigelsen.

Fru Jytte Andersen stillede det konkrete spørgsmål, om man skulle give virksomhederne en direkte forpligtelse til at melde, hvor mange inden for en bestemt kategori man manglede på hver enkelt virksomhed. Jeg tror ærlig talt ikke, det er nogen god måde at løse problemer på at pålægge en masse forpligtelser; jeg tror netop, man kan planlægge sig ud af en diskussion som denne her. Jeg tror, det er meget rigtigere, som redegørelsen også er inde på – og det skal så være et svar på det andet spørgsmål – at man netop på baggrund af et samarbejde med de involverede parter finder ud af, hvorledes det vil være muligt at lave en bedre markedsstyring, og det vil også kunne betyde, at man indfører en brugerbetaling på forskellige områder. Så får man mulighed for at lave en styringsmekanisme også over for virksomhederne.

Til hr. Stillinger vil jeg sige, at det, der er helt afgørende – og det er jo stadig væk også udgangspunktet for denne diskussion – er ikke, hvor mange penge regeringen sætter af til at løse de beskæftigelsesmæssige problemer, for det har jo netop vist sig i det praktiske liv, at det afgørende er spørgsmålet om, hvilken generel økonomisk politik der bliver tilrettelagt. Og de resultater, der har vist sig på dette område, er det bedste bevis overhovedet, for som vi kan læse ud af tallene, er der sket en meget kraftig forbedring i beskæftigelsen, og at den oven i købet især er kommet de unge til gavn, synes jeg da er en god og en positiv ting.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg vil gerne minde fru Elsebeth Kock-Petersen om, at hele baggrunden for rapporten – og jeg forstår meget vel, at finansministeren ikke har taget det med som bilag – har været et rundspørge i arbejdsformidlingerne for at finde ud af, hvor mange arbejdspladser der egentlig var ledige. Det beløb sig til 5.455 pladser, og det skal jo ses på baggrund af, at der stadig væk er 220.000 arbejdsløse, og det skal også ses på baggrund af, at man i den samme periode har skåret kraftigt ned på uddannelsesaktiviteterne, og derfor kan der selvfølgelig godt være nogle ubalanceproblemer.

I fru Elsebeth Kock-Petersens første indlæg fremhævede hun stærkt, at der ikke var nogen styring, ikke nogen planlægning i rapporten. Rent faktisk er der noget i rapporten, som jeg også tidligere har rost, nemlig at man var optaget af, at virksomhederne tilrettelagde en planlægning for deres personalepolitik og rekrutteringspolitik, for det er jo netop grundlaget for, at både vi herinde og også uddannelsesinstitutionerne ude omkring i samarbejde med virksomhederne kan tilrettelægge en sådan uddannelsespolitik, at vi ikke kommer ud i nogle flaskehalsproblemer på et senere tidspunkt. Det er i virkeligheden det, der er perspektivet, og det er det, vi egentlig mener rapporten skulle have behandlet mere præcist. Men dertil kræves planlægning både herindefra og fra virksomhedernes side.

Søvndal (SF):

Hvis man havde forventet en visionær redegørelse fra finansministeren om forslag til løsninger af uddannelsesbehovet på arbejdsmarkedet, synes jeg, man bliver slemt skuffet. Der er utrolig lidt konkret i denne redegørelse om de virkelige flaskehalse, nemlig arbejdsmarkedsuddannelserne, de faglige uddannelser og situationen inden for arbejdsformidlingen.

Redegørelsen er bygget således op, at den indledende giver udtryk for regeringens selvtilfredshed og selvros – det kan der måske være behov for – og så de mere kendte ord fra plusordskataloget: »her går det godt«, »markedsstyring« osv. I øvrigt følger der en række hensigtserklæringer og meget løse målsætninger, og som de konkrete bud er der